

DVADESET ČETVRTA NEDJELJA KROZ GODINU

OPRAŠTANJE I POMIRENJE

>Tada mu pristupi Petar i zapita ga: "Gospodine, ako brat moj pogriješi protiv mene koliko puta da mu oprostim? Do sedam puta?" Isus mu odgovori: "Ne kažem ti do sedam puta, nego do sedamdeset i sedam puta.< (Mt 18,21-22)

Hvaljen Isus i Marija!

Draga braćo i sestre!

Osveta je duboko ukorijenjena u paloj ljudskoj naravi i malo je kršćana koji se ne trebaju boriti da joj se nikada ne prepuste.

Poslije prvog bratoubojstva Bog je raznim propisima zabranjivao mržnju i osvetu.

Mudrac Ben Sirah razmišlja nad tim propisima Božjim i otkriva svezu koje sjedinjuje čovjekovo opraštanje bližnjemu s opraštanjem za koje se moli Bogu.

Kada strasti mržnje i osvete prevladaju čovjekom, on i njegovo lice postanu svakome gnusni. S tog gledišta svaki onaj koji se osvećuje, mora biti spreman na kaznu osvete od strane ljudi i od samoga Boga. Tko broji sve prestupke bližnjega protiv sebe, taj sili Boga da i On dobro pazi na sve njegove grijehе.

Stoga Mudrac traži da oprostimo svaku nepravdu drugim ljudima, ako želimo da Bog nama oprost i što smo mi njemu skrivili.

>Oprosti nepravdu svojemu bližnjemu, pa kad budeš molio, grijesi će se tvoji oprostiti.< (Sir 28,2)

Glavni razlog da tako postupamo prema svojim uvrediteljima jest što smo i sami potrebni Božjega oprostjenja i milosrđa. Vjernik dobro zna da mu Bog ne može oprostiti, ako on sam ne oprostí nepravde koje su njemu nanesene. Zato sveti Pisac s tim povezuje i tako čestu ljudsku molitvu za ozdravljenje, bilo tijela bilo duše, koje ne možemo očekivati ako nemamo milosrđa s bližnjim.

Na koncu tko ozbiljno misli na svoju smrt, taj će prestati s mržnjom i oprostí će bližnjemu svaku krivicu. Jer umrijeti ne pomiren s ljudima znači umrijeti nepomiren s Bogom i ne računati na njegovo milosrđe.

Stoga nema grijeha što ga Bog ne bi oprostio čovjeku pokajniku, jer Bog koji je Ljubav očituje se osobito neumornim praštanjem.

Kakvo osvježenje i kakvu radost bi svijetom pronijelo Kristovo Evandjelje ljubavi kad bismo ga mi ljudi živjeli. Nestalo bi uskogrudnosti, zavisti, mržnje i osvete. Bratski bismo mogli surađivati i graditi svoj život ovdje na zemlji.

Sve to od nas traži Kristovo otajstvo i naše sjedinjenje s njime. Sve što činimo moramo činiti radi Gospodina koji se nama utjelovljenjem sasvim prilagodio. Mi smo s njim toliko povezani da tu vezu ni smrt ne prekida. Život koji nam je Krist darovao toliko nadilazi naš naravni život da kršćanin zapravo ne živi samome sebi nego Gospodinu. Prema tome mi i umiremo Gospodinu jer u njemu nastavljamo svoj život koji je zapravo njegov život.

>Braćo! Nitko od nas sebi ne živi, nitko sebi ne umire. Doista, ako živimo, Gospodinu živimo, i ako umiremo, Gospodinu umiremo. Živimo li, dakle, ili umiremo - Gospodinovi smo.< (Rim 14,7-8).

Zato u svakom slučaju odgovara potpuno istini da mi svoje obveze prema bližnjemu moramo gledati pod vidom smrti koja će nas konačno zauvijek povezati s Kristom ukoliko budemo ovdje živjeli prema njegovim načelima i zahtjevima. Jer Krist je jednako Gospodar i živima i mrtvima. To je posljedica njegove otkupiteljske smrti i pobjedonosnog uskrsnuća. Tolika je naša povezanost s njime da nam On u životu pruža ono što nam je zaslužio svojom smrću na križu.

>Ta Krist zato umrije i oživje da Gospodar bude i mrtvima i živima.< (Rim 14,9)

Njegovo gospodstvo je nad svim ljudima potpuno, a očitovat će se u svojoj njegovoj slavi kad na koncu svijeta dođe suditi žive i mrtve.

Ali On nije samo naš vječni Sudac, nego je i naš Otkupitelj i Spasitelj, naš Brat koji toliko pripada nama da zapravo njemu živimo.

Zacijelo, kaže se da i neki ljudi žive za druge kao na primjer roditelji za djecu.

Ali smisao istine da svi mi živimo svome Gospodinu je mnogo dublji i opsežniji. Ako ništa drugo, barem je očito ovo: ljudi mogu živjeti za drugoga samo do svoje smrti, a mi Gospodinu živimo zauvijek; njegovi smo jednako za života kao i poslije smrti.

Na toj temeljnoj istini našega života temelji se i Isusova zapovijed ljubavi prema bližnjemu i njegov zahtjev za neprekidnim opraštanjem drugima.

Isusova riječ upućena Petru da uopće ne smije brojati koliko puta oprašta i prema tome da mora uvijek oprostiti tiče se svih nas.

>Tada mu pristupi Petar i zapita ga: "Gospodine, ako brat moj pogriješi protiv mene, koliko puta da mu oprostim? Do sedam puta?" Isus mu odgovori: "Ne kažem ti do sedam puta, nego do sedamdeset i sedam puta.< (Mt 18,21-22)

Isus je sa svojim zahtjevom da bratu čovjeku treba uvijek oprostiti toliko iznenadio Petra, a s njime ne samo sve apostole i Židove nego i sve ljude, da je smatrao potrebnim svoj nauk predočiti vrlo uvjerljivom prisposobom o kralju i njegovom sluzi dužniku.

Gospodar koji oprašta taj silan dug svojem sluzi je sam Bog. A čovjek, i to baš taj komu je Bog sve oprostio, upropašćuje prijatelja koji ga moli malu odgodu sitnoga duga. Ova prisposoba ne samo da do kraja rasvjetljuje Isusov odgovor Petru, nego je to produženo tumačenje završne molbe koju je Isus stavio u svoj Oče naš: >Otpusti nam dugove naše kako i mi otpuštamo dužnicima svojim.<

Ako želimo imati Boga Ocem, treba da budemo samilosni kao i On i velikodušni u praštanju.

Mnogo više nego ikoli zemaljski kralj nama je naš Bog oprostio i zaboravio

sve naše grijehе. Ipak je značajno da je kralj prema nemilosrdnom dužniku poslije njegova zlodjela postupao isto onako kako je imao pravo prije nego mu je oprostio ogroman dug. O Bogu ne možemo reći da će nam kada više predbacivati oprostene i okajane grijehе. Njih nestaje u moru Božjeg milosrđa.

Ipak nije na odmet sjetiti se da ćemo biti suđeni onako kako mi postupamo prema bližnjemu.

>Tako će i Otac moj nebeski - kaže Isus - učiniti s vama, ako svatko od srca ne oprostí svome bratu.< (Mt 18,35)

Dakle, kao što Bog oprašta nama naše grijehе, tako isto smo i mi dužni jedni drugima opraštati.

Malo je kada čovjek sličan Bogu kao kad oprašta uvede. Opraštanje je velika stvar, dostojna čovjeka i prijeko potrebna da se živi zajedno i u miru. Ali opraštati ne znači nipošto i nužno odustajati od borbe za pravednost, kada se radi o stalnim nepravdama koje se ispoljavaju kao nasilje protiv nas i protiv braće.

Zatim nije dovoljno samo opraštati. Često je važnije oproštenje od drugih pitati, nego li drugima opraštati. Inače se stvara lažni mentalitet koji uvijek ima nešto opraštati.

Isusu je mило ono opraštanje koje se očituje konkretno, koje završava pomirenjem.

Pomirenje je evandeoska kruna opraštanja, ono čime se brat zadobiva i što uspostavlja jedinstvo među Božjom djecom i što raduje nebeskog Oca jer izgrađuje zajednicu Crkve Kristove.

Crkva treba da bude >prostor milosrđa< gdje je svakome moguće da živi u ljubavi s Bogom i braćom ljudima.

Amen!

Hvaljen Isus i Marija!

DVADESET ČETVRTA NEDJELJA KROZ GODINU

Urednik Administrator
Subota, 13 Rujan 2014 14:43

Č